

LAVINIA BÂRLOGEANU s-a născut la Reșița, la 29 ianuarie 1963. A absolvit Facultatea de Filosofie a Universității din București și în prezent este profesor universitar la Facultatea de Psihologie și Științe ale Educației din cadrul aceleiași universități. În perioada 2002–2003 face studii postdoctorale în semiostilistică și antropologie culturală la Universitatea Paris 4 Sorbona și la Universitatea Paris 5 „René Descartes”. Din anul 2003 este cercetător asociat la Laboratorul Langues - Musiques - Sociétés, o unitate mixtă de cercetare a Universității Paris 5 și a Centrului Național de Cercetare Științifică din Franța. A coordonat mai multe proiecte internaționale de cercetare.

În anul 2001 a publicat volumul *Psihopedagogia artei* la Editura Polirom. Au urmat studiile *Antropologie sub semnul valorii*, (2004, Editura Trei) și *Strategii identitare și interculturalitate în spațiul românesc*, (2005, Editura Humanitas). A coordonat volumele *Identité et globalisation* (2005, Editura Humanitas) și *Interculturalité – études, recherches, expériences* (2007, Editura Universității din București). A publicat studii și articole în reviste internaționale și în volume apărute la prestigioase edituri din Franța, Germania și Canada. În 2011, a debutat ca autor de ficțiune cu *Nodurile Lunii. Roman apolitic, academic și esoteric*.

LAVINIA BÂRLOGEANU
ARRHETONUL

roman

NEMIRA

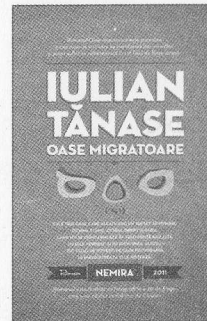
Cuprins

<i>Când Carl Gustav Jung o întâlnește pe Ralona</i>	5
1. Cine sunt eu?	17
2. Deci, cine sunt eu?	23
3. La ce bun să-l acuzăm pe diavol când toate sunt din voia lui Dumnezeu?	27
4. Amintirile ies din negură și ne aduc cunoașterea după care tânjim	38
5. În spatele tuturor lucrurilor se află sufletul meu și Golem mă ajută să-l recunosc	44
6. Mijlocul vieții	51
7. Anna	58
8. Anima	64
9. „A tainelor eterne, eternă perindare“	73
10. Povestea fiicei aerului	82
11. „Tot ce posed zăresc în depărtare/ Iar ce-a pierit realitate-mi pare“	90
12. „De Abraxas nu afli dintr-o întâmplare, asta s-o ține și minte“	96

13. Simțământul unei apartenențe reciproce	104
14. Din tainele întrupării	111
15. E prea devreme	121
16. Inevitabilul	132
17. Abraxas	139
18. Convorbirea cu Sufletul	149
19. O poveste nepământeană, undeva, pe suprafața Pământului	159
20. Unele lucruri te ispitesc să-ți vinzi sufletul	166
21. O lume este pe cale să dispară	173
22. Înfrentarea dintre ton și Arrheton	182
23. Eternitatea e prezentul continuu sau Cum să-ți construiești o scară?	191
24. Unele lucruri trebuie duse până la capăt	199
25. Iată cine am fost eu!	250

IULIAN TĂNASE OASE MIGRATOARE

Romanul *Oase migratoare* este povestea a trei oase de vită care se transformă într-un suflet și încep să se reincarneze în tot felul de ființe stranii. Reincarnarea oaselor se petrece în Fabrica de Chipuri, de funcționarea căreia se ocupă Fotograful. Experiențele, deloc ortodoxe, pe care Fotograful le pune la cale în Fabrica de Chipuri ajung la urechile presei. Un ziarist publică un articol despre primele reincarnări ale oaselor. În urma acestui articol, Fotograful capătă o tristă și nedorită notorietate: mass-media îl vânează; Biserica, printr-un reprezentant

al ei, înfierează experimentele Fotografului; polițiștii îi percheziționează casa pentru a descoperi reincarnările periculoase despre care s-a scris în ziarul *Cutare*; un funcționar de la Registrul Comerțului cercetează statutul juridic al Fabricii de Chipuri. Singura oficialitate încântată de experimentele pe care le face Fotograful este primarul general al capitalei, care ar dori să înscrie Fabrica de Chipuri, singura de acest fel din lume, în Cartea Recordurilor.

IULIAN TĂNASE

Responsul mileniului III, prin destinul Ralonei, cea care există printre noi și lângă noi. Ce femeie – privită ca realitate palpabilă indisolubilă – n-ar dori să se lase mișcată și urzită de Jung pentru a trăi întâlnirea cu Sinele?

OVIDIU ȘIMOCA

1. Cine sunt eu?

Cred că este suficient, pentru început, să vă spun că am fost Carl Gustav Jung, „doctorul de minți“ din Zürich – așa mi se spunea – cel care a scris *Cartea Roșie*; apariția acestei opere este încă proaspătă în memoria tuturor și, bineînțeles, anumite date ale biografiei mele care au fost colportate de unii, fie cu scopul precis de a mă denigra, fie cu scopul, la fel de precis, de a stârni interesul publicului în legătură cu ceea ce ei înșiși spun sau scriu despre mine.

Pe când eram un om în carne și oase – așa ca dumneavoastră –, mă străduiam să țin ascunse anumite lucruri din viața mea, credeam că discreția în privința vieții mele personale este absolut necesară și, chiar dacă multe aspecte ale intimității mele au ieșit, prin voia lor proprie, la iveală, nu am încurajat discuțiile pe marginea lor. În definitiv, e treaba fiecăruia să creadă ce vrea, nu-i așa? Întotdeauna mi-am spus și am spus că oamenii ar trebui să se ocupe de opera mea, să înțeleagă ce voiam să le transmit în urma experiențelor pe care le făceam cu pacienții mei și cu mine însumi, lucruri importante, de altfel, pentru întreaga speță umană.

Când cineva spune „eu eram suma emoțiilor mele și un Altul în mine era piatra atemporală, nepieritoare“ – așa cum am făcut-o eu în multe dintre conferințele mele (am și publicat pe undeva, nu mai știu exact unde, această frază care îmi caracteriza viața) –, înseamnă că oamenii ar trebui să încerce să înțeleagă cine era acel Altul din mine însumi și calitatea lui de a fi atemporal și nepieritor, dar, spre liniștea și pentru plăcerea lor, oamenii au dat uitării acest fapt esențial și s-au apucat să împrăștie zvonuri despre viața mea amoroasă.

Or, „viața mea amoroasă“ – o spun cu toată sinceritatea și o să vă convingeți singuri de acest lucru – a fost incompreensibilă pentru cei care au comentat-o, dovadă fiind faptul că au operat reduționist și au caricaturizat experiențele mele afective cele mai importante. Mă văd, deci, nevoit să vorbesc eu însumi despre anumite aspecte ale „vieții mele amoroase“, pentru că au o valoare universală și pentru că îl exprimă pe acel Altul din mine. Iată de ce o să mă refer la ele în această carte. Unii cititori sunt, deja, fericiți: cui nu-i place și pe cine nu interesează viața amoroasă? Dar pentru că nu vreau să vă faceți speranțe deșarte, vă previn, chiar cu riscul de a vă pierde pe unii dintre dumneavoastră, că nu trebuie să vă așteptați la dezvăluiri „picante“, așa cum le place unora să numească descrierea unor experiențe intime sau, hai să le spunem mai clar, sexuale. Și fac acest lucru nu din aroganță ori pentru că minimalizez valoarea experiențelor sexuale, ci, pe de o parte, pentru că sunt destui scriitori contemporani care le pot descrie mai bine decât mine și, pe de altă parte, pentru că – de la distanța la care mă aflu acum –

înțeleg mai bine că valoarea universală a anumitor experiențe sexuale nu are legătură cu satisfacția fizică a protagoniștilor, ci cu accesul la un alt nivel al realității în care chipurile lor primesc forme arhetipale după care vor tânji ori de câte ori roata existenței îi va obliga să ia calea oamenilor. (Mă văd nevoit să introduc o paranteză, dat fiind că un anumit scriitor în carne și oase vorbește în acest moment cu o distinsă doamnă critic literar – bucurându-se, la rândul ei, de aceleași prerogative derivate din faptul de a fi vie – și îi spune că în proză nu-și au locul anumite cuvinte, cum ar fi „arhetipal“, dar, spre norocul meu, doamna îl contrazice, exprimând părerea că în proză își are locul orice cuvânt, importantă fiind capacitatea celui care scrie de a-l utiliza într-un mod artistic. Am deschis această paranteză din două motive: mai întâi, pentru că în paginile acestei cărți o să descoperiți un anumit conflict al meu, generat de potrivirea „de natură“, ca să zic așa, între forma artistică și secretul multiplu pe care o să-l dezvăluie povestirea mea și, apoi, pentru a vă arăta dumneavoastră, cititorilor, că sunt un autor de proză atipic, în sensul că sunt omniprezent). Revin la „căutarea“ despre care pomeneam înainte de a deschide paranteza, pentru că în ea zace miza istorisirii mele, o miză pe care am înțeles-o încă de pe vremea când viețuiam, ca dumneavoastră, într-un corp uman, o miză pe care am încercat s-o deslușesc – nu cu foarte mare succes, din păcate – și în fața contemporanilor mei, scriind sau vorbind în diverse conferințe despre Animus și Anima.

Pot să mărturisesc că și la înălțimea la care trăiesc acum simt satisfacția de a fi avut dreptate, o dreptate care de aici, de sus,

se vede cu mai multă limpezime decât o văzusem pe Pământ: acolo, claritatea vederii mi-a fost ușor perturbată de intensitatea sentimentului care m-a copleșit, de îndată ce mi-am văzut Anima.

Știți ce se întâmplă când te întâlnești cu ea? Te mușcă de frunte – nu, nu e o figură de stil, rețineți vă rog, aceasta este senzația pe care o produce ÎNTÂLNIREA – și, din acel moment, nu mai ai scăpare: i-ai căzut în plasă, ești la discreția ei. Spun acest lucru nu pentru că aș vrea să mă disculp, din cauză că am încălcat niște norme morale – apropo, aici, sus, normele morale nu valorează nici doi bani, trebuie s-o știți – să nu vă treacă, deci, prin cap așa o prostie, ci-l spun pentru că reprezintă convingerea mea profundă și sinceră, bazată pe trăirea fenomenului și pentru că, în virtutea calității de a fi omniprezent, percep manifestarea lui ori de câte ori se produce: când cineva își întâlnește Anima, simt și eu pișcătura din mijlocul frunții și văd cum conștiința Sinelui se naște exact în acel moment. Este prețul pe care trebuie să-l plătesc, dar este și beatitudinea cu care sunt recompensat pentru că am descoperit o taină a Creației. Nu scriu, însă, această carte pentru a vă stârni compasiunea sau admirația, ci pentru a vă face să înțelegeți ce consider eu o experiență intimă cu valoare universală.

Gândiți-vă cât de mult ar însemna pentru comunitatea umană să înțeleagă fenomenul Animei și implicațiile lui pentru protagoniștii istoriei, forțați de destin să dea sensul corespunzător experienței lor excepționale (spun excepționale pentru că nu tuturor le este scrisă și permisă o astfel de întâlnire)! Cred că s-ar neutraliza veninul și s-ar diminua ironiile, s-ar termina cu

bârfele și cu meschinăriile la care recurg oamenii atunci când sesizează atracția irezistibilă dintre doi indivizi și o reduc la un obiect reprobabil din punct de vedere moral.

Fiind omniprezent, văd cum toți cei care bârfesc încalcă morala și o fac pentru scopuri insignifiante, cum ar fi un simplu „amantlăc“, ca să folosesc un termen la modă în timpul dumneavoastră, atât în vocabularul curent, cât și în cabinetele de psihoterapie. Este adevărat că nu am vrut să am de-a face cu astfel de indivizi umani nici pe vremea când trăiam pe pământ – ce să mai spun acum! –, dar nu am încotro. Și ei există și dai de ei la tot pasul. Oamenii comuni, n-avem ce face, sunt locuitorii majoritari ai suprafeței Pământului. Mai trebuie să precizez, oare, că ei reprezintă o primejdie pentru evoluția umanității? Știți, există deja o literatură despre acest subiect, care nu ar trebui să fie ignorată și nici să fie tratată cu lejeritate. În ceea ce mă privește, pot să spun că am ajuns să regret mult faptul de a nu mă fi ocupat și de indivizii obișnuiți, de a nu le fi consacrat niciun pic din timpul meu, din cauză că nu i-am considerat interesanți. Întotdeauna mi-am spus că ei sunt pacienții făcuți special pentru doctorul Freud, de aceea l-am și declarat pe bătrân medicul oamenilor neinteresanți.

Se poate spune că am fost un egoist și că am rămas un egoist. Mă enervează, la drept vorbind, indivizii obișnuiți. Dacă în viața mea pământescă am reușit să-i țin la distanță, acum îmi este mai greu să fac acest lucru, puterea mea nu este atât de mare încât să încerc să-i împiedic pe unii care nu înțeleg absolut nimic din viața și din opera mea să vorbească, totuși, despre mine, unui

public pe care, în loc să-l apropie de esența gândirii și a alcătuirii mele, îl îndepărtează. Nu mă deranjează că se vorbește despre mine, ci că vorbesc despre mine oameni cu care nu am nicio afinitate intelectuală sau de altă natură și care pozează în experți. Vanzătorii de idei greșite, gata făcute, au reușit să mă intrige atât de mult, încât am decis să scriu această carte pentru a le arăta șarlatanilor doritori să-și sporească prestigiul, folosindu-se de mine, condiția lor absolut comună. După cum se poate constata, pe lângă faptul că sunt omniprezent, am și o oarecare potență care, chiar dacă nu e omni-, îmi permite totuși să intervin, pentru a arăta ridicolul detractorilor mei și al acelor lipsiți de sensibilitatea de a fi înțeles că întreaga mea viață a fost, așa cum am mai spus, povestea unei realizări de sine a inconștientului.

Această carte, cred că înțelegeți, nu le este destinată tuturor – și cititorii vor simți, treptat, intenția mea discriminatoare. Ea le este adresată doar acelor care au auzit măcar o dată în viața lor pământească un Arrheton vorbind.

2. Deci, cine sunt eu?

Cum am mai spus, m-am numit Carl Gustav Jung. S-ar putea să vă întrebați cine sunt eu, acela care în viața pământească m-am numit Carl Gustav Jung și, mai ales, ce mă face continuu să vă spun povestea mea? Cunosc suficient de bine sufletul omenesc pentru a ști că vă gândiți la motivele cele mai greșite cu putință. Nu vă pot împiedica și, la drept vorbind, nici nu-mi pasă că vă gândiți la vanitate. Și în viața mea pământească am fost considerat un vanitos, pentru că îmi doream să fac o descoperire majoră, ceea ce am și reușit, până la urmă. Da, nu pot să neg, dar motivul meu nu este vanitatea, ci entuziasmul pentru adevăr.

Nu am apelat la tehnica modestiei și a umilinței nici când viețuiam pe Pământ, așa că ar fi culmea s-o fac acum, când aceste lucruri nu mai contează deloc, prin urmare pot să spun că am fost un om cu însușiri deosebite și nu văd de ce să-mi fi pus masca modestiei?! Aș putea, desigur, să încerc în aceste pagini să fiu modest, pentru a le fi pe plac cititorilor cărora, de fapt, nu li se adresează cartea mea. Este cât se poate de ușor să pari modest

când ești deja celebru, dar genul acesta de teatru nu mă prinde: am refuzat jocurile stupide – pentru că așa mi se par – chiar și atunci când, trebuie să recunosc, m-ar fi scutit de multe probleme. Toți cei care i-ați citit pe biografii mei sunteți tobă de carte la acest subiect, de aceea nu am să vă mai rețin atenția cu banalități legate de relațiile mele profesionale, cel mai adesea tensionate, cu fostul meu șef Bleuler sau cu – iertați-mă, dar îmi vine să zâmbesc pentru că, fără să vreau, sunt tentat să reproduc un stereotip și să-l numesc „părintele psihanalizei” – Freud. Apropo, dacă tot vă place să invocați vanitatea, cred că ar trebui să priviți cu mai multă atenție la figura „tatălui” Freud, care nu făcea niciodată efortul să-și extindă universul: era atât de pozitivist și atât de lipsit de conștiință filosofică sau de sensibilitate față de zona parapsihologiei, încât ajungea, de multe ori, să îmi întoarcă stomacul pe dos. De ce să-mi fi dorit să fiu moștenitorul și fiul lui, așa cum bănuiau unii că așa fi avut intenția să devin? Ori de câte ori aduceam în discuție lucruri care nu intrau în viziunea lui despre lume, mă privea cu spaimă și acum pot să spun cu certitudine, mă considera un dezechilibrat. Vă dați seama cum îl consider eu, dar, repet, el este total insignifiant din perspectiva povestirii mele, așa că nu mai insist.

Spuneam că mobilul povestirii mele se află în setea de adevăr care m-a motivat toată viața și care mă mistuie și acum. E drept, dintr-o altă perspectivă decât în timpul vieții pământești, însă nu e absolut necesară dezvăluirea ei pentru povestirea mea. În orice caz, nu în acest moment.

Poate unora li se va părea exagerat, dar în setea mea de adevăr a locuit întotdeauna însuși Dumnezeu, prin urmare, am încercat să-L cunosc pe Dumnezeu cu mijloacele științei. Da, marile mele experimente au fost niște parcurhuri circulare între credința – misterul – certitudinea lui Dumnezeu. Mulți au încercat să mă descurajeze, spunând că mijloacele științei nu sunt potrivite pentru un astfel de obiect de studiu și m-au sfătuit să-L las pe Dumnezeu în seama religiei.

Cum să fac una ca asta? Doar religia L-a ucis pe Dumnezeu și eu am înțeles acest lucru încă din copilărie. Îl priveam cu milă și cu dezamăgire pe tatăl meu predicând despre un Dumnezeu mort, iar eu aveam nevoie disperată de Dumnezeul viu. Mama, singura care părea să îmi înțeleagă frământările, mi-a spus odată, cu o voce care nu era a ei și fără niciun preambul, „trebuie să citești odată *Faust* de Goethe”. Aș fi putut, desigur, să păstrez tăcerea asupra acestui lucru, dar adevărul mă provoacă să duc lucrurile până la capăt. Mama îmi vorbea adesea cu vocea aia care nu era a ei și, la drept vorbind, mă înspăimânta, mai ales noaptea, când îmi părea că seamănă cu Marea Preoteasă, a cărei figură o zărisem pe una dintre cărțile de Tarot din sertarul ei cu secrete: când se lăsa întunericul, se transforma într-o creatură arhaică. Țâșnea, aidoma unui izvor, din adâncimile ființei ei. Nu știu de ce mă speria această a doua mamă în timpul nopții, pentru că simțeam înrudirea cu ea, știam că și în mine zace o făptură arhaică ce ieșea uneori la iveală și îmi arăta cât se poate de clar cum erau lucrurile și oamenii în realitate, dincolo de toate ascunzișurile, dincolo de toate aparențele. Această făptură arhaică îmi spunea

lucruri pe care, de fapt, nu aveam cum să le știu, dar în legătură cu care aveam o certitudine absolută. Ori de câte ori am avut prilejul să verific, am descoperit că puteam să acord încredere acestei făpturi din mine, deoarece autoritatea ei nu putea fi dezmințită. Eram la fel ca mama. De aceea îmi era atât de îngrozitor de milă de tata, cel care făcea totul conform tradiției, cel care respecta scrupulos ritualurile lui bisericești. Singurul care lipsea la aceste ceremonii ale tatei era însuși Dumnezeu. Iar absența lui Dumnezeu din viața și profesia tatei a căscat o prăpastie imensă între mine și el, deși fusese întotdeauna un tată blând și foarte mărinimos.

Am fost considerat excentric atunci când am scris că am întors spatele bisericii și creștinismului din voia lui Dumnezeu. Mulți m-au crezut teribilist, pentru că nu puteam și nici nu mai voiam să particip la credința mulțimii. Nu-mi fac iluzii că voi găsi printre cititorii acestei cărți pe mulți care să mă înțeleagă și să mă aprobe. Oamenilor încă li se pare teribil ceea ce scriu. Chiar și după atâția ani de la moartea mea, sunt la fel de puțin înțeles, de aceea îmi continuu povestea. Știu, au fost și sunt și astăzi, chiar printre cititori – văd bine de aici unde mă aflu –, oameni care mă înțeleg și care aud glasul Arrhetonului. Despre persoana care m-a înțeles cel mai bine o să povestesc în această carte, despre minunata ființă care a făcut împreună cu mine cel mai dificil drum al vieții mele de atunci și pe care am ucis-o.

3. La ce bun să-l acuzăm pe diavol când toate sunt din voia lui Dumnezeu?

Acum știți că în drumul meu spre Dumnezeu nu am fost singur, dar înainte de a vă dezvălui identitatea companioanei mele, o să încerc să povestesc anumite întâmplări semnificative despre alți câțiva oameni care m-au înțeles și împreună cu care am luat hotărârea să renunțăm la credința generală. O voință mai puternică decât a noastră ne-a adus, la un moment dat, împreună și ne-a impus să ne apropiem și, de ce n-aș recunoaște?, să ne sprijinim unii pe alții. Este vorba despre doi bărbați care m-au căutat pentru a face terapie cu mine, dar, în timp, datorită unei puternice afinități a naturii noastre intime, pot să dezvălui că relațiile noastre au evoluat în direcția unei adevărate prietenii. Trebuie să precizez acest fapt, pentru a-i contrazice pe unii biografi care mă acuză de incapacitatea de a fi nutrit vreodată sentimentul de prietenie față de cineva și, mai mult de-atât, de faptul – foarte grav, trebuie să recunoașteți – de a mă fi folosit de pacienții mei pentru a-mi rezolva propriile conflicte.